

Gordon Smith

ZPRÁVY
Z DRUHÉHO
DŘEVU

Gordon Smith

*Zprávy
z druhého břehu*

*Pozoruhodné příběhy, které mohou
změnit váš život*

Nalad'te si inspirativní, duchovně orientované radio
na www.hayhouse.com

Zprávy z druhého břehu
Gordon Smith

Z anglického originálu Life Changing Messages
přeložila Veronika Kreslová
Odpovědná redaktorka Renata Petříčková
Produkce V Síti s.r.o.
Grafická úprava a sazba Art D, www.art-d.com
Vydalo nakladatelství Synergie Publishing SE,
www.synergiepublishing.com
Elektronické formáty připravil KOSMAS
www.kosmas.cz
Elektronické vydání první

Copyright © 2007 by Gordon Smith
Translation Copyright © 2013 Synergie Publishing SE
English Language Publication 2007 by Hay House Inc., USA

ISBN 978-80-7370-243-4

*Tuto knihu bych rád věnoval své přítelkyni
Julie Thacker Scullyové – jako poděkování za
všechno její úsilí, se kterým se snažila předat
vědomosti o pokračování lidského ducha
mnoha lidem na celém světě.*

Obsah

KAPITOLA 1	
<i>Pravá slova v pravou chvíli</i>	9
KAPITOLA 2	
<i>Když i naděje začíná pohasínat</i>	25
KAPITOLA 3	
<i>Potvrzení od ducha</i>	43
KAPITOLA 4	
<i>Překonání jazykových bariér</i>	49
KAPITOLA 5	
<i>Uvidět znamená uvěřit</i>	61
KAPITOLA 6	
<i>Vezměte si tu lásku</i>	71
KAPITOLA 7	
<i>Jak jsem mluvil s lidmi, kteří byli „dobře napojeni“</i>	87

KAPITOLA 8

Žít ve spojení s duchovním světem 103

KAPITOLA 9

Dostat se k potřebným 127

KAPITOLA 10

Věřit duchům 145

KAPITOLA 11

Sny, strach a noční můry 155

KAPITOLA 12

Slova jako důkaz 165

KAPITOLA 13

Zpráva, která změnila můj vlastní život 175

KAPITOLA 1

Pravá slova v pravou chvíli

KAŽDÝ, kdo někdy dostal nějakou zprávu ze světa těch, kteří tu s námi již nejsou, vám nejspíš řekne, že to změnilo jeho život. Není snad věc, která by člověka uklidnila více, než dostat zprávu od někoho, koho oplakával a o kom se domníval, že odešel navždy. Dovědět se, že tento člověk žije a je na „druhém břehu“ šťastný, osvobozený od bolesti, viny a lítosti a zároveň v živém kontaktu s tím, co se děje v životě jeho blízkých, je neobyčejná zkušenost. Zejména pokud ji podpoří „důkazy“ – třeba tajemstvími, která znal jen on a jeho nejbližší.

Jako médium jsem měl po celou dobu tu výsadu, že jsem předával tisíce takových zpráv a prožíval radost při pohledu na to, jak působí na své příjemce. Já jsem pouhým doručovatelem: předám, co dostanu, a jdu dál. Co ve mně ale zůstává, je vzpomínka na to, jak tyto zprávy své příjemce změnil.

Během svého nedávného pobytu v Řecku jsem pořádal tiskovou konferenci. Někáká žena ve středním věku,

které se podařilo natlačit dovnitř, na mě ze zadní části místnosti něco zakřičela. Byla celá v černém a vypadala, jako by truchlila celý život. Můj řecký tlumočník mi přeložil, že říkala: „Pomoz mi, pomoz mi! Jsem zoufalá!“ Důvodem pořádání tiskové konference je obvykle vysvětlit lidem z médií, co dělám, a ne to předvádět v praxi. Ale tato žena zjevně prožívala velké utrpení, a tak jsem jí řekl, aby zůstala a že až konference skončí, udělám pro ni, co bude v mých silách.

Později jsem se dověděl, že byla matkou dospívající dívky, která byla více než dvacet let pohřešovaná. Když se tělo její dcery nakonec našlo, původní policejní zpráva naznačovala, že dívka zemřela na předávkování drogami. Prostě další z drogově závislých, jimiž se policejní spisy jen hemží. Její matka se však nemohla s tímto vysvětlením smířit. Když lidé z médií odešli (v místnosti zůstal jen jeden kameraman, kterému matka dovolila naše sezení natočit), posadila se ta těžce zkoušená žena proti mně.

Skoro okamžitě k nám „přišla“ její dcera. Řekla mi, že si prý její matka myslí, že ji znásilnili a zabili, což je prý pravda. Navíc nám podala informace o lidech, kteří ten čin spáchali. Paní začaly téct po tvářích slzy, ale když jsem jí předával zprávu od její dcery, jen přikyvovala.

Dcera věděla o dlouholetých snahách své matky zjistit pravdu. Tajně pronikla do skupiny lidí na okraji společnosti, o kterých byla vždy přesvědčená, že za

smrt její dcery mohou, a dokonce v jednu dobu předstírala, že je prostitutka, jen aby se o tomto gangu dověděla více. Spravedlnosti nebylo nikdy učiněno zadost, teď však bude. Dcera ukazovala na své nehty. Nejdřív jsem nechápal, co tím myslí, ale její matka se usmála. Dívka mi pak řekla, že její tělo bylo exhumováno a pod jejími nehty se našly stopy vlasů a tkáně, které přivedly policisty na stopu jednoho z podezřelých, na kterého je matka již dříve upozornila.

Protože soudní proces stále probíhá, nemohu zde samozřejmě uveřejnit jména, která mi dívka řekla. Na tom tolik nezáleží. Důležité je, že dívka řekla své matce, že netrpí. Byla doopravdy šťastná a shůry se na svou matku usmívala. Ta poprvé po déle než dvaceti letech odcházela s pocitem štěstí. Dověděl jsem se, že už nechodí v černém a je ráda, že zase může vést normální život.

Kdo by chtěl zpochybnit, že tohle byla zpráva, která někomu změnila život?

Zřídka kdy mám možnost vidět dlouhodobé výsledky své práce, ale když už se to podaří, nejsem zklamán. Čtenáři mé nedávno vydané knihy *Stories From The Other Side (Příběhy z druhého břehu)* si jistě vzpomenou, že jsem v ní psal o jedné Indce, která na mě zavolala

z publika, když jsem předváděl své schopnosti v jedné velké hale ve střední Anglii. Tato žena ve chvíli, když jsem začal předávat zprávu nesprávné osobě, zvolala: „Ale to je můj syn, můj syn!“ V nabitě hale se něco takového může stát. Předával jsem zrovna zprávu ženě, která seděla v řadě před ní.

Indka nejprve plakala a nebyla k utišení. Když se vzpamatovala, řekla: „Před pár minutami jsem požádala mého syna o nějaké znamení. Řekla jsem mu: ‚Jestli jsi tady, tak něco převrhni‘ – a v ten okamžik paní sedící vedle mě rozlila své pití!“

Zpráva, která pak přišla, byla moc milá. Chlapec mi sdělil, že zemřel skoro před rokem a že se mu jeho škola chystá věnovat pomníček, kámen, který chtějí zasvětit jeho památce. Řekl mi toho ještě mnohem, mnohem víc, a pokaždé, když jsem vyřizoval zprávu, jeho matka zvolala: „Ano, ano, ano!“

Nakonec jsem slyšel sám sebe, jak říkám: „Váš syn Vám vzkazuje: ‚Nedopusť, aby Ti moje smrt zničila život, a zanechej prosím těch myšlenek na sebevraždu.‘“

Když akce skončila, tato paní doprovázená svým manželem se na mě obrátila vzadu v hale. Smála se a vzlykala zároveň, pak se otočila k svému muži a řekla: „Můj manžel o tom ani neví, ale kdyby dnes ke mně můj syn nepromluvil, zítra bych se zabila. Všechno, co jste mi řekl, bylo přesné a já vím, že jeho duch žije. Děkuji Vám, děkuji, děkuji...!“

Její muž pak řekl: „Gordon Smith zachránil dnes večer mé manželce život. Přišla sem tak zoufalá a odchází tak šťastná. Teď už bez jakýchkoli pochyb ví, že na ‚druhém břehu‘ je život, a že náš syn ten život žije.“

Musím přiznat, že jsem si nějakou dobu dělal o tuto paní starosti. Nebylo pochyb, že mi její syn pro ni dal podrobnou a milující zprávu. Když má ale člověk tak černé myšlenky, jaké měla ona toho večera, je tu vždy nebezpečí, že se sebevražedné sklony časem vrátí. Měl jsem proto radost, když mi manželé rok nato oznámili, že se chtějí se mnou znovu sejít.

Málokdy nabízím někomu druhou konzultaci. Tentokrát se mi však opravdu ulevilo, když jsem viděl, že se této ženě daří tak dobře.

Hned mě napadlo jedno indické jméno, které jsem určitě nikdy předtím neslyšel.

„Skoro jsem spadla ze židle,“ řekla mi žena později. „Jak jste se mohl tohle dovědět? My jsme Sikhové, to jméno ani nebylo sikhské a vy jste ho přesto vyslovil úplně perfektně. Málem jsem omdlela!“

Řekla mi, že jméno patřilo dívce, se kterou její syn chodil do šesté třídy. Jednou ji našel na hřišti úplně zoufalou a snažil se jí utěšit. „Co se děje?“ zeptal se. Svěřila se mu, že jí nedávno zemřel bratranec a hrozně jí schází. „Proč si s ním nepromluvíš?“ navrhl. „To by ti udělalo dobře.“

„Copak jsi mě neslyšel? Odešel, je mrtvý!“

„Já vím,“ odvětil chlapec. „Ale i tak tě může slyšet. Zkus s ním promluvit a uvidíš.“

Žena mi pak řekla, že od té doby, co její syn zemřel, se s touto dívkou stýkala. Dívka se jí svěřila, že se svým bratrancem rozmlouvá a cítí se mnohem líp.

A to nebylo všechno, z čeho tato paní málem spadla ze židle. Řekl jsem jí totiž, že cítím něco zvláštního, co se týká jejího syna a telefonu.

„Jak byste mohl o tomhle vědět?!“ zvolala.

Ukázalo se, že jednou v noci, brzy nato, co její syn zemřel, se dívala v televizi na pořad „*UK Living*“. John Edward, americké médium, v něm mluvil s jednou nešťastnou matkou, kterou se syn pokoušel kontaktovat prostřednictvím neobvyklého zvonění telefonu.

Paní se pořadem a jeho obsahem dále nezabývala, když vtom za půl hodiny po něm zazvonil telefon. Zvedla ho jako obvykle, ale na druhé straně drátu bylo ticho. Po chvíli zavěsila a zavolala operátora.

„Normálně, když vám zavolá někdo, kdo není ve vašem telefonním seznamu nebo někdo z ciziny, ozve se nahraná zpráva s informací o hovoru. Tentokrát se ale ozvalo jen mrtvé ticho. Bylo to hrozně divné.“

Mohl jsem jí pak říci, že to byl zřejmě její syn, který se jí snažil dát znamení.

To ale nebylo všechno. Ještě jsem této paní řekl, že se mi ozývá nějaká žena – nejednalo se o nikoho

blízkého z rodiny – která nedávno zemřela a již její syn pomohl přejít na druhý břeh.

„To je úžasné!“ zvolala. „Byla to kamarádka mojí tchýně. Neznala jsem ji moc dobře, ale navštívila jsem ji v nemocnici. Zemřela teprve před pár dny. Včera v noci jsem vyslala k mému synovi prosbu, aby jí pomohl přejít na druhý břeh!“

Tohle byly skvělé důkazy, ale další věc, kterou jsem viděl, mi nedávala žádný smysl. Spatřil jsem malé roztomilé štěně s dlouhýma ušima, jaké má kokršpaněl. Ať jsem se snažil sebevíc, manželé si nemohli vzpomenout na žádného podobného psa ve svém životě ani v životě jejich syna, který se navíc psů bál. Řekl jsem jim tedy, aby se nesnažili spojitost najít, že se možná věci vyjasní později. A přesně to se stalo. Dva dny nato si paní povídala po telefonu se sestrou svého manžela, která žije v Holandsku. Ta se jí z ničeho nic svěřila, že když odcházela od kadeřníka, manžel jí pověděl, jak roztomilého psa pro ni zrovna objevil – kokršpaněla s dlouhýma ušima!

Když se manželé vrátili ke mně na konzultaci, poctoval jsem velmi silně dobrotu a útlocitnost jejich syna. Dojalo mě to téměř k slzám. Řekl jsem jim, že jejich syn byl až moc dobrý pro tento svět a že se mi svěřil, jak je mu každého člověka tady na Zemi hrozně líto. „Vždycky se snažil každému pomoci, když ještě žil,“ řekli mi manželé. „No, tak to je přesně to, co dělá

i teď," oznámil jsem jim. „Vidím ho, jak je obklopen stovkami dětí. Pomáhá jim přejít na druhý břeh. To je teď jeho ‚zaměstnání‘!“

Stejně jako tato manželská dvojice nikdy nezapomenou na svého báječného syna, já nikdy nezapomenu na ně – matka na pokraji sebevraždy, otec na konci svých sil. Jejich životy dramaticky změnila zpráva, kterou jsem měl tu čest jim zprostředkovat onu noc v městečku Leamington Spa.

Jeden mladý muž jménem Michael Linihan si dal tu práci mě kontaktovat, aby mi mohl říci, jak po jedné mé akci ve městě Margate v hrabství Kent, obdržel zprávu, která mu změnila život. Nikdy před tím jsem ho neviděl, a kdyby si tehdy zprávu, kterou jsem mu zprostředkoval, nenahrál, nikdy bych si ji celou nezapamatoval. Jsem mu proto vděčný, že vám mohu tuto zprávu podat přesně a podrobně.

Onu noc se mi ukázala jedna žena, která dva roky předtím zemřela v nemocnici. Viděl jsem ji zřetelně, byla obklopena lidmi, kteří vypadali jako její příbuzní. „Všichni, až na jednoho,“ svěřila se mi. Pak pořád dokola opakovala číslo sedm. Zmínila se o dítěti, které se narodilo, když už byla na onom světě. Slyšela, jak si ostatní mezi sebou povídají, že by si přáli, aby mohla

být ještě na světě a dítě vidět. Ona jim chtěla říci, že dítě viděla a jak moc ji to potěšilo. Všiml jsem si také, že držela v ruce zlatý křížek. A teď nechám samotného Michaela, aby vám řekl sám, co bylo dál:

Opravdu jsme se všichni shromáždili u postele mé umírající matky. A jeden z nás skutečně chyběl – byl to můj bratr žijící v Kanadě. Když matka těžce onemocněla, tak přijel, ale musel se vrátit domů předtím, než zemřela a nemohl se ani zúčastnit pohřbu. Bylo mu to moc líto. Neuvěřitelné ale je, že přesně tu noc, kdy máma zemřela, se účastnil ve Vancouveru akce, na které Gordon předváděl své schopnosti. Na tuto demonstraci si koupil lístky s velkým předstihem, ještě než máma onemocněla!

Pokud jde o číslo sedm, které máma pořád opakovala – mám sedm sourozenců a jsem sedmým dítětem v pořadí, které se jí narodilo. Když umírala, bylo nás sedm kolem její postele. Právě narozené dítě, Joshua, jsme pokřtili v Dublinu 21. dubna 2007 a já vím, že máma u toho byla s námi. A ten zlatý křížek? Patřil mamince a já ho sebou všude nosím, mám ho pečlivě schovaný v peněžence. Později jsem ho Gordonovi ukázal, ten ale kupodivu nebyl nijak překvapený.“

Michaelovi jsem řekl, že jeho máma na něj byla velice pyšná a byla ráda, že si schovával její fotku, na které se usmívala. Michael mi řekl:

„Vím, o které fotografii máma mluvila. Byla to fotka z oslavy jejích sedmdesátin, kterou jsme pro ni s bratrem Davidem uspořádali jako překvapení. Máma se na ní usmívá a David i já máme tu fotku doma vystavenou. Vždycky než jdeme spát, každý ve svém domě (můj bratr totiž bydlí v Dublinu) s mámou mluvíme a políbíme tu fotku.“

Michaelova matka mi také pověděla, že se dívá svému synovi při práci v jeho kanceláři přes rameno. Zmínila se o GalwayBay, klavíru, jménech Ray a Simon, něčích narozeninách před dvěma dny a podpisu nějakého dokumentu. Michael k tomu říká:

Několik let jsem pracoval z domova, udělal jsem si kancelář z tělocvičny, a máma se tam na mě chodila dívat. GalwayBay mi připomíná výlet, který se velice vydařil. Vzal jsem svou starší sestru Alice, jejího manžela Pata a samozřejmě taky mámu na Irský šampionát. Toho dne, když jsme přijeli domů, jsem mámě řekl, že jsem homosexuál. Cítil jsem se tehdy hodně zranitelný, ale máma mě jen objala a řekla mi, že jsem přece její syn a že mě bezpodmínečně miluje. A ta hudba? David je hudebník, ale hraje hlavně na kytaru. Pak jsem si ale vzpomněl, že jsem slíbil, že začnu tento rok chodit na hodiny klavíru. Ray je můj blízký přítel. Simon je soused odvedle (jeho máma seděla při Gordonově akci vedle mě) a před dvěma dny měl narozeniny. Nevěděl jsem o tom, ale během přestávky se na mě Simon obrátil

a řekl, že si vzal nové auto na leasing a přesně toho dne podepsal kontrakt. Jak přesně to všechno do sebe zapadá?

Michaelova matka byla upovídaná paní. Pokračovala dál a mluvila o New Yorku, koních, mladých lidech jménem Brian a Kath a chtěla vědět, proč Michael už nenosí brýle. Michael k tomu řekl:

Nalevo ode mě tehdy seděla moje nejlepší přítelkyně Jane a napravo můj partner Peter. V roce 1989 jsme spolu my tři byli v New Yorku a mámě se videa a fotografie z toho výletu líbily. Moje vůbec první práce byla na irské chovné farmě, kde jsem se staral o mladé hřebce. Máma věděla, že koně jsou má nejmilejší zvířata. Na Briana jsem nepomyslel, ale má nejstarší sestra věděla moc dobře, o kom Gordon mluvil. Kath je rodinná přítelkyně z Irska. Týden předtím, ve čtvrtek, jsme u ní byli na návštěvě, kde nám vařila tradiční irské jídlo. Přitom jsme mluvili o mámě a není pochyb, že tam tehdy byla s námi. Brýle teď nosím, jen když pracuji na počítači. Proto jsem je při Gordonově demonstraci neměl na sobě.

Michaelova máma pak mluvila o těžkém období, které Michael prožíval po její smrti. Pomohla mu ho překonat a chtěla mu dát najevo, že bude vždycky s ním.

Pochopil jsem. Máma byla můj nejlepší kamarád a párkrát jsem si přál, abych už to měl za sebou, a mohl odejít